

## Hồi 6

### Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân

**Q**uân Đạt rời Long Thiên Tự. Chàng thở phào nhẹ nhõm khi biết hòa thượng Tri Ngộ Năng không đuổi theo mình. Lúc này Quân Đạt không dám dùng đến nội lực để trở khinh công, nên bắt buộc tìm một chỗ tiện nghỉ để ẩn thân vận công điều trị.

Suy tính một lúc, Quân Đạt quyết định trở lại Thiên Lộc Các. Chàng đến Thiên Lộc Các vừa lúc gà gáy canh một. Tòa lầu Thiên Lộc Các đã đóng cửa, ngoài đôi đèn lồng treo trước cửa chính sáng tất cả các phòng khác đều tắt đèn hết.

Quân Đạt đứng ngoài hiên, rồi quyết định gõ cửa. Chàng đợi một lúc lâu gã tiểu nhị mới ra mở cửa:

- Ý... Hàn công tử.
- Tại hạ làm phiền quán chủ một chỗ nghỉ ngơi qua đêm.
- Tưởng chuyện gì khó chứ chuyện đó tiểu nhân sẵn sàng phục vụ công tử.

Hai người bước vào trong rồi theo hành lang tiến ra khu nhà trọ phía sau.

Gã tiểu nhị cầm đèn đi trước, dẫn Quân Đạt đến gian phòng nằm cuối dãy nhà trọ đó. Y lí nhí nói:

- Ba gian phòng kia đều đã được một vị tiểu thư thuê tất cả rồi, chỉ còn gian phòng duy nhất này thôi. Hàn công tử ở tạm vậy nhé.

- Tại hạ chỉ cần nghỉ qua đêm, không dám làm phiền quán chủ.

Gã tiểu nhị mở cửa phòng. Y nói:

- Có gì cần công tử cứ gọi tiểu nhân.
- Tại hạ chắc không cần gì đâu.

Khi gã tiểu nhị đi rồi, Quân Đạt nhanh chóng đóng cửa lại. Chàng đến tràng kỷ ngồi kiết đà vận công điều tức. Chỉ trong khoảnh khắc đã một tàn canh, Quân Đạt đã vận hành khí lực đúng ba mươi sáu vòng, nội lực của chàng dần dần khôi phục. Mặc dù vậy nhưng

chàng vẫn cảm nhận khí huyết không được thông suốt, khí lực chưa đạt đến độ sung mãn như cũ.

Chàng khẽ thở dài một tiếng.

Đêm tĩnh lặng có thể nghe được cả tiếng thở dài của chàng rõ mồn một. Chàng sức nhớ đến ngọn tiểu huỳnh kỳ, liền lấy ra xem xét.

Quân Đạt đến ngồi bên chiếc bàn, trải lá tiểu kỳ ra trước mặt. Hàng bút tự thêu bằng chỉ tơ tằm ghi khẩu quyết luyện tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Mình luyện tuyệt thức này để còn có lúc dùng đến nó".

Nghĩ như vậy Quân Đạt tập trung tinh thần để nghiên cứu khẩu quyết Chỉ Điện Di Sơn. Càng xem chàng càng thích thú vô cùng bởi sự ảo diệu phi thường của tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn. Nếu đem so sánh với tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng mà chàng đã hàm thụ trong tiểu hắc kỳ thì tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn không thua sút tí nào.

- "Nếu như mình luyện thành công Chỉ Điện Di Sơn mà cùng phối hợp với Song Chỉ Đoạt Mạng thì sự phối hợp đó lợi hại khó lường."

Càng nghĩ Quân Đạt càng phấn chấn vô cùng. Sự phấn chấn khiến chàng tập trung tinh thần cao độ hơn, rồi dụng thời khắc còn lại trong đêm vận công theo khẩu quyết trong tiểu huỳnh kỳ.

Quân Đạt vốn thông minh, và từng luyện qua tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng trong tiểu hắc kỳ nên giờ đây đối với phương thức luyện chỉ Di Sơn chàng mau sớm thành thực.

Tiếng gà gáy canh năm và khi bình minh ứng bên trời Đông, cũng là lúc Quân Đạt đạt thành năm phần công lực tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn trong tiểu huỳnh kỳ. Chàng thành tựu nhanh như vậy là do căn cơ hơn người, một phần do đã thành lối luyện công trong tiểu hắc kỳ.

Tiếng gà gáy sáng khiến Quân Đạt bừng ra khỏi thần thức luyện công. Chàng vươn vai đi ra cửa.

Quân Đạt vừa hé mở cửa thì thấy hai gã Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đứng trước cửa gian thư phòng bên cạnh chàng. Chàng nheo mày nhìn trộm hai người đó.

Hai gã kia như những tên lính hầu đứng gác cho kẻ ở trong phòng nên Quân Đạt không khỏi tò mò.

Cánh cửa thư phòng bật mở, Ý Lan bước ra.

Nàng nhìn hai gã Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ:

- Suốt đêm qua hai người có truy ra nơi trú ẩn của lão già sáu ngón và Vũ Văn Tiểu Vĩ không?

Mạc Văn Tả và Phùng Kỳ đồng quỳ xuống:

- Bẩm Quận chúa, chúng thuộc hạ không tìm được nơi trú ẩn của lão Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn công tử, nhưng thuộc hạ đã tìm được một người sẵn sàng giúp đỡ chúng ta.

Ý Lan thở hắt ra một tiếng:

- Ai vậy?

- Thường Luân công tử.

Ý Lan hừ nhạt, lắc đầu nói:

- Ta lệnh cho hai người đi tìm Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ, hai người lại đi kết bè kết bạn với gã Thường Luân nào đó, thật là vô dụng.

Phùng Kỳ lí nhí nói:

- Thuộc hạ đã dò la khắp nơi, thậm chí đã chạm mặt một cao thủ của Trung Nguyên suýt mất mạng.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tả Quân.

Mạc Tả Quân nói:

- Khởi bẩm Quận chúa, đồng bọn của Vũ Văn Tiểu Vĩ toàn là những cao thủ quán tuyệt, võ công thuộc hạ và Phùng tướng quân đã trở hết tài nhưng vẫn không phải là đối thủ của họ. Nếu như chúng ta không thỉnh cầu Thường Luân công tử thì khó mà khống chế được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ý Lan cau mày.

- Bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ thôi mà khó như vậy à?

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cúi đầu im lặng.

Ý Lan chấp tay sau lưng thả bước đến mái hiên. Nàng nâng đóa hoa hồng một cách cẩn thận rồi bất chợt quay lại Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

- Gã công tử Thường Luân đó như thế nào?

- Dạ, Thường công tử có ý muốn giúp Quận chúa.

- Y đòi bao nhiêu kim lượng?

Mạc Tả Quân ngẩng lên nhìn Ý Lan nói:

- Thường công tử không cần kim ngân. Chẳng ta một mực khẳng định mình vì nghĩa mà hành đạo thôi.

Ý Lan hừ nhạt, nói:

- Kẻ nói nhân nghĩa thường là những kẻ chẳng có nhân nghĩa. Nhưng ta tạm thời tin vào hai người.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cùng xá nàng:

- Đa tạ Quận chúa.

Ý Lan hỏi:

- Gã công tử Thường Luân đó hiện đang ở đâu?

Mạc Tả Quân hấp tấp nói:

- Thường công tử hẹn gặp bọn thuộc hạ ở Lạc Hoa Viên. Công tử cũng muốn gặp mặt Quận chúa.

Ý Lan mỉm cười:

- Gã Thường Luân này chọn chỗ hẹn cũng hay đó. Được rồi, để ta đến đó xem Thường Luân công tử như thế nào và bản lĩnh ra sao mà dám tự nhận mình là người có bản lĩnh bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ý Lan nói dứt lời thông dong sải bước bỏ đi. Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cũng vội vã theo sau nàng.

Quân Đạt đầu bỏ lơ thời cơ, liền âm thầm theo sau Ý Lan để có thể dò tìm được hành tung của Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Quân Đạt sợ Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhận ra mình nên không tiến đến gần họ, một phần nhờ trời mờ sáng sương mù còn dày nên Quân Đạt cũng dễ dàng theo dõi ba người.

Chợt phía trước có chiếc kiệu trang hoàng long lẫy, do bốn gã phu kiệu đại lực khiêng đến. Bốn gã phu kiệu dừng kiệu trước mặt Ý Lan.

Ý Lan nhe mày, chờ người trong kiệu bước ra, nhưng một gã phu kiệu đã ôm quyền xá nàng rồi nói:

- Thường gia sai chúng tôi đến đến tiểu thư.

Ỗ Lan chỉ vào ngực mình.

- Đón ta, các người có làm không?

- Thưa không, Thường gia đang chờ tiểu thư ở Lạc Hoa Viên.

Mạc Tả Quân xen vào:

- Có thể Thường Luân công tử thuê những người này đến đón Quận...

Ỗ Lan quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Mạc Tả Quân:

- Không được nói chúc phận của ta.

- Thưa vâng.

Ỗ Lan quay lại bọn phu kiệu:

- Thường công tử đang chờ Ỗ Lan à?

- Thưa vâng, thỉnh tiểu thư lên kiệu.

- Tốt lắm!

Ỗ Lan thản nhiên vén rèm kiệu bước vào trong. Nàng vừa yên vị thì gã phu kiệu cất tiếng sang sảng:

- Khởi kiệu.

Nàng cảm nhận chiếc kiệu hơi chao một chút, rồi vùn vụt lướt đi nhanh không thể tưởng. Ngồi trong kiệu mà Ỗ Lan cứ ngỡ mình đang yên vị trên cỗ xe tứ mã đang lao vùn vụt, nên giật mình nghĩ lại.

Bốn gã phu kiệu này có khinh công cao siêu như vậy, chứng tỏ họ là những cao thủ siêu quần chứ không phải bọn phu kiệu tầm thường. Nghĩ như vậy, Ỗ Lan chợt lo lắng.

Nàng vén rèm hỏi gã phu kiệu đã đối đáp với mình:

- Các người đưa ta đi đâu?

- Đến diện ngộ với Thường Luân công tử.

- Tại sao phải đi nhanh như vậy?

- Tiểu thư không thích chúng tôi đi nhanh à?

Ỗ Lan cau mày. Nàng nhìn lại phía sau không thấy Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đâu nữa:

- Hai vị hộ tướng của ta đâu?

- Họ sẽ đến sau. Thường công tử đang chờ tiểu thư.

Ỗ Lan bấm môi rồi bỏ rèm kiệu xuống, nàng thắc mắc muốn biết mặt Thường Luân công tử là người như thế nào mà dưới tay y lại có bốn gã thuộc nhân võ công siêu quần như vậy.

Ngay cả Quân Đạt cũng không ngờ bốn gã phu kiệu lại có khinh công cao thâm đến nhường ấy. Chẳng mấy chốc chúng đã bỏ rơi Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Bọn phu kiệu đưa Ỗ Lan đến Lạc Hoa Viên. Khi nàng vén rèm bước ra thì đã có hai ả nô nữ chực sẵn đỡ lấy tay Ỗ Lan.

Một ả nói:

- Mời tiểu thư vào Lạc Hoa Viên!

Ỗ Lan mỉm cười:

- Thường Luân công tử thật là khách sáo.

Từ cửa vào trong Lạc Hoa Viên đã trải thảm để đón Ỗ Lan khiến nàng ngỡ gã Thường Luân này đã biết được chân tướng thật của mình, nên quay sang ả nô nữ đi bên trái.

- Thường công tử của các vị là ai vậy?

- Dạ, Thường Luân công tử là một người ái mộ tiểu thư.

- Ta không hỏi câu đó. Ta muốn biết có phải Thường Luân công tử là chủ nhân của hoa viên này?

- Dạ, có thể nói như vậy.

Từ trong nhà chính sảnh một mỹ phụ có khuôn mặt trát phấn bước ra:

- A Tiên hân hạnh được đón tiếp tiểu thư.

Ỗ Lan nhún vai:

- Ta muốn gặp Thường Luân công tử.

A Tiên mỉm cười:

- Thường Luân công tử đang chờ tiểu thư tại hoa viên.

Hàng trăm đóa hoa như nhảy múa trước mắt Ý Lan. Trong hoa viên này không thiếu một loài hoa nào cả, nhưng khi đến khu dành riêng cho hoa đào, thứ hoa mà Ý Lan thích nhất khiến nàng muốn reo lên với tất cả sự thích thú của mình.

A Tiên liếc trộm Ý Lan. Nàng ôn nhu nói:

- Thường Luân công tử chờ tiểu thư trong gian tiểu xá ngũ giác giữa hoa viên này.

Ý Lan cau mày. Lời nói của A Tiên khiến cho nàng có cảm tưởng gã Thường Luân biết rất rõ về nàng.

Ý Lan quay sang A Tiên hỏi:

- Thường công tử chắc đã từng giao du sơn thủy ra ngoài Đại Mạc?

- Chuyện đó A Tiên không biết. Nhưng hành tung của Thường công tử chẳng khác nào rồng thiêng, lúc ẩn lúc hiện.

- Nghe các người nói, mà Ý Lan tưởng mình sắp gặp một bậc đế vương.

- Tiểu thư gặp ắt sẽ biết.

A Tiên vừa nói vừa nắm tay Ý Lan, bóp mạnh một cái:

- Trên cõi trần gian này, tiểu thư là người hạnh phúc.

A Tiên nói xong, quay trở ra trong khi Ý Lan còn chưa hết bối rối.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi theo lối mòn trải sỏi tiến về phía gian tiểu xá có chiếc mái lợp tranh chia thành năm góc. Xa xa trông chẳng khác nào một cây nấm mốc mọc giữa vườn hoa đào đỏ thắm khoe sắc.

Đột nhiên Ý Lan cảm thấy hồi hộp vô cùng. Nàng luôn tự hỏi gã công tử Thường Luân này là ai mà sao được nhiều người trọng thị như vậy, thậm chí ngay cả nàng cũng không bằng. Ý tưởng tò mò thôi thúc khiến Ý Lan bước nhanh hơn. Dáng một thư sinh ngồi trầm ngâm trong gian tiểu xá bắt trái tim nàng đập thành thịch. Nàng tự nhủ thầm.

- "Mặc xác gã là ai, miễn sao gã bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho mình là được rồi."

Ý Lan đứng dưới bậc tam cấp.

Thường Luân quay lại. Một khuôn mặt khô ngô anh tuấn, phong thái lịch lãm, trên tay là chiếc quạt thư sinh. Thường Luân bước đến ôm quyền xá Ý Lan.

Giọng của Thường Luân thật trầm ấm mà Ý Lan nghe chẳng khác nào mật đổ vào tai:

- Tại hạ là Thường Luân, hân hạnh được hạnh ngộ với Ý Lan tiểu thư.

Ỗ Lan khoác khuôn mặt lạnh lùng quan sát Thường Luân:

- Công tử là Thường Luân, người mà Mạc, Phùng thị vệ nói có ý muốn gặp Ỗ Lan?

- Từ lúc tiểu thư xuất hiện ở Dương Châu thành, tại hạ đã ái mộ tiểu thư và chỉ mong được giúp đỡ tiểu thư thôi.

Thường Luân chỉ chiếc đôn:

- Mời tiểu thư an vị.

Ỗ Lan cười mỉm, bước lên bậc tam cấp đến ngồi đối mặt với Thường Luân.

Nàng mỉm cười nhìn Thường Luân nói:

- Sao công tử lại có ý muốn giúp Ỗ Lan?

Thường Luân rót trà ra chén của nàng. Ỗ từ tốn nói:

- Có nam nhân nào lại không muốn giúp đỡ nữ nhân, huống chi tiểu thư lại là cô gái mà tại hạ ngưỡng mộ.

- Ỗ Lan có gì để công tử ngưỡng mộ?

- Ỗ Lan không nhận biết mình, nhưng tại hạ cũng chẳng thể giải thích được.

Ỗ Lan nheo mày:

- Nếu công tử giúp Ỗ Lan, công tử có đòi hỏi gì không?

- Tại hạ chỉ mong được làm một thị vệ trung thành cho Ỗ Lan mà thôi.

Thường Luân bung chén trà dâng đến trước mặt nàng:

- Thỉnh tiểu thư.

Ỗ Lan khách sáo đáp lời:

- Đa tạ công tử!

Nàng đón lấy chén trà không vội uống mà đặt xuống trước mặt mình.

Ỗ Lan nhìn Thường Luân:

- Ỗ Lan có gì mà để công tử ngưỡng mộ?

- Đó là câu hỏi mà tại hạ không thể nào lý giải được bởi câu hỏi của tiểu thư chỉ có trái tim của Thường Luân mới đáp được mà thôi.

- Công tử phong lưu như thế này thì có biết bao nhiêu nữ ngã lòng, có gì mà lại ngưỡng mộ một cô gái như tôi.

Thường Luân nhìn những đóa hồng lung lay trong gió:

- Tại hạ yêu hoa hồng và yêu cả người thích hoa hồng.
- Công tử cũng thích hoa đào nữa à?

Thường Luân gật đầu:

- Tại hạ cũng rất thích hoa đào và tiểu thư cũng là người yêu hoa đào.
- Hình như Thường công tử biết rất rành về Ý Lan.

Thường Luân mỉm cười:

- Người xưa có câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ". Tại hạ thiết nghĩ mình rất có duyên với Ý Lan.

Ý Lan cau mày.

Thường Luân nhìn chén trà trước mặt nàng:

- Trà đã nguội rồi.
- Ý Lan thất lễ quá.

Nàng vừa nói vừa bung chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống.

- Trà ngon quá.
- Thứ trà này tại hạ phải lên tận Tuyết Sơn mới lấy được một giùm, và cũng chỉ pha được mỗi bình trà dành cho tiểu thư.

- Ý Lan thì chẳng có gì đáp lại thịnh tình của công tử.
- Tiểu thư đến đây hội diện tại hạ phấn khích lắm rồi.
- Sợ Ý Lan sẽ khiến công tử thất vọng.
- Tại hạ chỉ sợ làm tiểu thư thất vọng mà thôi.

Ý Lan chống tay tựa cằm nhìn Thường Luân. Nàng nghĩ thầm gã công tử này có ý gì mà xem ra quan tâm tới mình quá đáng như vậy?

Nghĩ vậy, nàng liền buột miệng hỏi:

- Thật lòng công tử nghĩ đến Ý Lan à?

- Trái tim tại hạ đáng nói lên điều đó. Trái tim đã nói thì tại hạ chẳng còn ngôn ngữ nào để diễn đạt nữa.

Ỗ Lan mỉm cười. Nàng ôn nhu nói:

- Nếu như bây giờ Ỗ Lan nhờ công tử bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử có giúp Ỗ Lan không?
- Nếu đó là mệnh lệnh của tiểu thư.

Thường Luân đứng lên chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn những đóa hồng ửng sắc dưới ánh nắng ban mai rực rỡ:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ đã mạo phạm đến tiểu thư?
- Vâng, hắn đã mạo phạm đến Ỗ Lan.
- Vậy là hắn đáng chết.

Ỗ Lan đứng bật dậy:

- Không, không, Ỗ Lan không muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ chết, mà chỉ muốn bắt sống hắn thôi.

Thường Luân quay lại nhìn nàng, ụ cười mỉm:

- Nếu Ỗ Lan muốn thì Thường Luân sẽ nhận sứ mạng đó.

Ỗ Lan gật đầu:

- Đa tạ công tử đã có lòng với Ỗ Lan. Nếu như Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ, Ỗ Lan sẽ trọng thưởng cho người.

- Tại hạ chỉ mong tiểu thư hiểu cho trái tim của tại hạ là đủ rồi.

Mặt Ỗ Lan thẹn đỏ. Nàng bẽn lễn cúi đầu:

- Có duyên thì ắt có tình. Chỉ sợ...
- Trên cõi đời này chẳng có điều gì khiến cho Thường Luân phải chùng tay sợ hãi cả.
- Ỗ Lan chỉ sợ không có duyên với công tử thôi.
- Đó là số phận.

Thường Luân bước đến bên Ỗ Lan:

- Ông trời có mắt sẽ hiểu cho tấm lòng của Thường Luân.

Ỗ toan nắm lấy tay Ỗ Lan nhưng nàng đã vội rút lại.

Thường Luân cúi đầu:

- Ý Lan đừng để tâm đến tại hạ.

Ý Lan mỉm cười rồi nói:

- Ý Lan không trách công tử đâu.

Đến lượt nàng chủ động nắm tay Thường Luân:

- Khi nào Thường công tử bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho Ý Lan hành xử thi...

Nàng ngáp ngừng rồi nói tiếp:

- Công tử hiểu ý Ý Lan chứ?

Thường Luân nhìn mặt nàng:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải nhận lãnh sự hành xử của nàng.

- Ý Lan chờ. Giờ Ý Lan kiêu từ, khi nào Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ thì báo cho Mạc, Phùng thị vệ.

Thường Luân gật đầu.

Ý Lan mỉm cười với gã rồi ôm quyền xá Thường Luân:

- Được uống chén trà ngon của công tử, Ý Lan hứng khởi vô cùng.

- Thường Luân lúc nào cũng có trà ngon dành cho tiểu thư.

- Ý Lan sẽ tìm đến uống trà với công tử. Kiêu từ!

Thường Luân tiễn nàng ra khỏi gian tiểu xã ngũ giác. Ý Lan trở khinh công thoát đi. Nàng vừa chạy vừa nghĩ gã này đang si tình mình đây. Được rồi, mình sẽ lợi dụng gã bắt Tiểu Vĩ cho mình.

Khi Ý Lan vừa bỏ đi thì từ trong vườn hoa đào, một người bước ra. Lão vận thanh y lịch lãm nhưng khuôn mặt thì trông như một xác chết lâu ngày quái gở.

Lão bước thẳng đến bên Thường Luân vỗ vai gã:

- Luân nhi khá lắm, người đáng là môn đồ của Phong Tình Cổ Thi đó.

- Sư phụ, Luân nhi lúc nào cũng vì sư phụ.

- Ta hiểu.

Phong Tình Cổ Thi nhìn theo hướng Ý Lan.

- Vị cô nương kia đẹp lắm. Ấ lại là Quận chúa Quy Tư Quốc.

Thường Luân cúi đầu cung kính nói:

- Đệ tử chúc mừng duyên phận của sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười hăng hắc. Tiếng cười của lão nghe tựa tiếng ma tru quỷ khóc mà bất cứ ai nghe được cũng rợn cột sống.

- o O o -